

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

ning af det konservative folkeparti, at vi i sin tid fik denne ordning med de uafhængige konsulenter. Man kom dog ikke så langt som hr. Lembourn ville, for han havde ønsket, at konsulenterne skulle være helt uafhængige. Nu blev det til, at de to konsulenter indstillinger skal godkendes af bestyrelsen. Men hr. Lembourn havde altså ønsket, at de skulle være helt uafhængige, og sagde netop, at kun på den måde får vi i væsentlig grad sikret den kunstneriske alsidighed. Man har naturligvis lov at have et standpunkt, men jeg synes ikke, man kan fastholde, at man ikke har skiftet standpunkt, for det må der her være tale om for partiets vedkommende.

Det bliver sagt direkte til mig af hr. Chr. Christensen, at det nu var passende, og det var tanken, at man skulle revidere denne lov. Jeg vil lige have lov at sige, at det nu ikke var spørgsmål af den art, der var baggrund for de forhandlinger, der blev citeret direkte her fra Folketingstidende for den 29. maj 1972. Det var bl. a. spørgsmålet om filmkonsulenternes frihed og uafhængighed, som også hr. Lembourn havde taget frem som en begrundelse for en mulig tidligere revision. Først og fremmest var der jo dette spørgsmål: hvordan ville filmen overleve? Hvordan ville den folkelige film overleve? Hvordan ville det hele virke, når man afskaffede filmfonden og bevillings-systemet?

Jeg skal ikke gå langt ind i selve debatten herom, for det er jo en meget principiel debat, men jeg vil gerne understrege, at jeg tror — og det er jo klart, at man har overvejet det meget nøje, når et sådant forslag bliver stillet — at det principielt ville være helt forkert, hvis man henlagde en sådan afgørelse til en minister. Jeg tror, vi må arbejde videre på det, vi igennem en årrække har arbejdet på, nemlig at det må være et uafhængigt sagkyndigt organ, der har afgørelsen.

Dertil vil jeg så gerne føje — og det er det, jeg gjorde rede for i mit første indlæg — at så må den øvrige lovgivning også være sådan indrettet, at vi ikke kommer til at krænke andre menneskers livsopfattelse eller holdning. Her tænker jeg dels på blasfemiparagraffen, dels på det, vi kalder droit moral-reglen. Der er jo den væsentlige

forskel, at den nuværende regering og det parti, jeg tilhører, lige fra i foråret har sagt, at vi var modstandere af, at man ophævede blasfemiparagraffen. Jeg tror — jeg ved jo ikke, hvordan flertallet vedrørende dette ligger i tinget i dag — at de erfaringer, man har gjort vedrørende Jens Jørgen Thorsen-filmen, vel nok tilsiger, at der er brug for fortsat at have en sådan bestemmelse i straffeloven. Jeg mener, at det må være den rigtige opbygning.

Hr. Bernhard Baunsgaard brød sig ikke om, at kammeradvokaten eller andre skulle ind i billedet. Jeg har aldrig drømt om, at kammeradvokaten eller nogen anden juridisk instans skulle udøve en kunstnerisk vurdering af noget. Men det, jeg klart sagde, var, at hvis der kan herske tvivl — naturligvis på grundlag af projektet, for man har jo kun projektet, indtil filmen er produceret — om, hvorvidt det vil stride mod dansk lovgivning, så skal man indhente en udtalelse om spørgsmålet fra en kompetent og objektiv juridisk instans, f. eks. kammeradvokaten. Denne prøvelse af sagens juridiske side skulle så resultere i et responsum, som afgives til bestyrelsen. Der ligger ikke heri noget diktat til bestyrelsen, men en bredere oplysning for bestyrelsen, der skulle tage det med, når den traf sin endelige afgørelse.

Det var ordninger af denne art, jeg meget gerne så man i folketingsudvalget ville ofre tid på at diskutere, for jeg har alligevel fornemmelsen af — også når jeg hører hr. Fuglsang, og også når jeg hører undertonerne i de forskellige partiers udtalelser — at mange føler, at den konkrete sag med Jens Jørgen Thorsen-filmen har såret mange mennesker, og at der ikke burde ydes statsstøtte til den. Jeg mener også, at det i hvert fald burde undersøges, om den ikke stred mod blasfemiparagraffen. Det er altså i den retning mine tanker går.

Chr. Christensen (KrF):

Jeg vil gerne takke for ministerens sidste udtalelse.

Derefter vil jeg sige til hr. Poul Dam, der taler om, at man kan komme på kant med grundloven, at for mig er det uforståeligt, at man kan være på kant med grundloven, når man i folketinget ønsker at sikre